

Arrest

nr. 262 557 van 19 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 mei 2021 tot weigering van inoverwegingname van de aanvraag voor een verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie (weigering verblijf na inreisverbod).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 september 2020 een achtste (8ste) aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn oom, die Nederlands staatsburger is.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 13 januari 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Eveneens op 13 januari 2021 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) met een duur van 3 jaar.

1.4. Verzoeker diende op 21 mei 2021 een tiende (10de) aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van dezelfde oom.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 21 mei 2021 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de in punt 1.4. vermelde aanvraag. Verzoeker werd hiervan op 25 mei 2021 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

E.(...) M.(...), M.(...)

Nationaliteit Marokko

Geboren op (...)

Verblijvende te (...)

NN.(...)

U vroeg op 21.05.2021 voor de tiende keer gezinshereniging aan met uw oom E.(...) M.(...) M.(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekommen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België.

U bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexies) van 3 jaar genomen op 13.01.2021 en u op 15.01.2021 per aangetekend schrijven toegestuurd voor betekening. U diende geen beroep in tegen dit inreisverbod.

Uw negende aanvraag gezinshereniging aan met uw oom E.(...) M.(...) M.(...), van 04.02.2021, werd op 09.04.2021 ook al afgesloten met een weigering inoverwegingname. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Uw eerste acht aanvragen, ingediend op 25.04.2017, 12.01.2018, 12.07.2018, 15.01.2019, 11.06.2019, 12.12.2019, 20.04.2020 en 02.09.2020, werden geweigerd op 17.10.2017, 04.07.2018, 10.01.2019, 25.04.2019, 17.10.2019, 27.03.2019, 10.08.2020 en op 13.01.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan u betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de 4e en 5e weigeringen die zonder bevel waren. U ging tegen geen enkele van deze weigeringsbeslissing in beroep. U misbruikte de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Het inreisverbod van 13.01.2021 is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekommen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15/12/80. Bovendien, ook al heeft u het grondgebied niet verlaten, bestaat het inreisverbod ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België zou verlaten (arrest RVS n° 240 394 van 11/01/2018).

Trouwens u brengt geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw oom waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekommen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan u een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw oom. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Op grond van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u België kan verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekommen dewelke slechts een tijdelijke scheiding van uw oom met zich meebrengt en hem er niet toe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de intrekking van het Al rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten alsook aan het inreisverbod van 13.01.2021, u per aangetekend schrijven toegestuurd voor betekening op 15.01.2021.

Dit document geldt niet als identiteits- of nationaliteitsbewijs.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40 tot 47 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"Verzoeker vroeg de gezinshereniging aan op 21/05/2021 als " ander familielid " met als referentiepersoon; de heer E.(...)/ M.(...) voornoemd.

De bijlage 19ter werd afgeleverd.

Op 25/05/2021 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris tot de intrekking van de bijlage 19ter, waarvan de afgifte als onwettig wordt beschouwd om reden dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexies) van 3 jaar genomen op 13/01/2021, en aangetekend verzonden op 15/01/2021. De gemachtigde stelt verder dat dit inreisverbod nog steeds van kracht is gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat verzoeker de ontheffing van dit inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 VW. Bovendien stelt de gemachtigde dat het inreisverbod bestaat ook al heeft verzoeker het grondgebied niet verlaten en begint de termijn pas te lopen vanaf de datum dat verzoeker effectief het grondgebied zou verlaten.

De Staatssecretaris is evenwel verplicht in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing. Deze motieven moeten afdoende zijn;

Dat deze overwegingen niet werden opgenomen in de beslissing; dat verzoeker niet de exacte motieven en gronden kent van de weigering.

Dat art. 74/2 VW ingeroepen wordt, dat echter enkel en alleen stelt dat de derdelander geen recht op verblijf heeft tijdens een onderzoek tot opheffing of opschorting van een inreisverbod.

Dat art. 74/2 VW niet stelt dat een illegale derdelander geen aanvraag gezinshereniging zou mogen indienen in België; dat vanuit illegaal verblijf immers in België een aanvraag gezinshereniging mogelijk is; Dat de onderhavige beslissing om de aanvraag niet in overweging te nemen, niet voorzien is door de Wet; Door de aanvraag gezinshereniging te weigeren wegens het bestaan van een inreisverbod, voegt de staatssecretaris een voorwaarde toe aan art 47/2; die niet opgenomen is in dit wetsartikel.

De beslissing van de Staatssecretaris is dan ook onwettig, minstens onzorgvuldig te noemen.

Dat de staatssecretaris bijgevolg in gebreke blijft om deze beslissing te motiveren op rechtsgeldige wijze.

Dat art 43 VW verder bepaalt dat de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden enkel mogen geweigerd worden als zij een gevaar vormen voor de openbare orde;

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de staatssecretaris is nagegaan of het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving of hieromtrent gemotiveerd heeft.

Geen enkel wetsartikel van de Vreemdelingenwet noch van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat de aanvraag voor een verblijfskaart " als ander familielid " niet in overweging kan worden genomen wanneer dit familielid het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod.

Noch in de Vreemdelingenwet , noch in het Vreemdelingenbesluit is bepaald dat de bijlage 19ter, omwille van een inreisverbod, als onwettig of als onbestaande wordt beschouwd.

De bestreden beslissing kan niet gevolgd worden, waar ze als motivering stelt om te beslissen tot de intrekking van de bijlage 19, dat verzoekster, overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, in het buitenland een aanvraag moet indienen om het reisverbod op te heffen.

Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet regelt immers enkel de modaliteiten van de opheffing en de schorsing van een inreisverbod, maar niet de voorwaarden voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart. RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598

Verzoeker verwijst ook naar het Arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 nr. C-82/16; dat zegt:

" Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of te dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontnomen.

Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen de genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

Ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat verzoeker geen elementen aanbrengt van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn oom, waardoor hij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen.

De beslissing stelt eenvoudigweg dat er in het dossier geen enkele reden terug te vinden is dat verzoeker niet zou kunnen gescheiden worden van zijn oom.

Echter na de nieuwe aanvraag op 21/05/2021 werd door de Staatssecretaris geen enkel onderzoek gedaan naar deze aspecten van afhankelijkheid. Situaties kunnen immers gewijzigd zijn sedert de vorige aanvraag.

Noch werd verzoeker toegelaten om het bewijs van afhankelijkheid aan te tonen.

Er moet, bij iedere aanvraag tot gezinshereniging, in concreto worden beoordeeld of er al dan niet een afhankelijkheidsverhouding bestaat.

Verzoekster verwijst tevens naar het Arrest van uw Raad nr 217.642 van 28 februari 2019 inzake RvV 196833/11, waarbij duidelijk werd verwezen naar het Arrest an het Hof van Justitie dd 8 mei 2018 in de zaak K.A. ea t. Belgische Staat, waarin het Hof zich heeft gebogen over de onderhavige kwestie omtrent de verhouding tussen een definitief inreisverbod en een later ingediende aanvraag tot gezinshereniging en duidelijk tot het besluit kwam dat de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op de gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Dit middel is gegrond."

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 40 tot 47 van de vreemdelingenwet aangezien hij onvoldoende preciseert op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepalingen zou schenden.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. Verzoeker acht de materiële motiveringsplicht geschonden. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.6. Ten onrechte poneert verzoeker dat artikel 74/2 van de vreemdelingenwet als juridische grondslag van de bestreden beslissing wordt vermeld. De bestreden beslissing maakt immers nergens melding van dit wetsartikel. In zoverre verzoeker de vermelding van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet bedoelt, dient deze vermelding om te verhelderen dat uit het administratief dossier niet kan worden opgemaakt dat

verzoeker om de opheffing van het inreisverbod zou hebben verzocht. Verzoeker gaat op dit punt uit van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing.

2.7. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij in zijn middel poneert dat geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of het vreemdelingenbesluit een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een aanvraag voor een verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie voorziet, laat staan een beslissing om de afgifte van een attest van immatriculatie als “*onbestaande*” te beschouwen. Verzoeker ontbeert echter belang bij zijn kritiek dat de beslissing *in casu* niet de vorm aanneemt die in de huidige stand van de regelgeving is voorzien. In zoverre verzoeker op dit punt de formele motiveringsplicht geschonden acht, stipt de Raad aan dat dit een doelnorm is. Om te oordelen of de formele motiveringsplicht is geschonden, wordt ermee rekening gehouden of de verzoekende partij belangenschade heeft geleden (cf. RvS 9 oktober 2018, nr. 242.563). Elke beslissing waarbij een aanvraag tot erkenning van een verblijfsrecht van een burger van de Unie of zijn (ander) familielid wordt verworpen, moet aanzien worden als een weigeringsbeslissing. Bij het beroep tegen deze weigeringsbeslissing zijn enkel de garanties uit artikel 39/79, §1 niet van toepassing zijn (cf. RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). Uit een lectuur van de bestreden beslissing blijkt overigens dat de gemachtigde van de staatssecretaris de situatie van verzoeker wel degelijk heeft onderzocht, en dat het motief dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod niet het enige motief vormt van de beslissing. De beslissing bevat wel degelijk overwegingen die rekening houden met de ingediende aanvraag voor een verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), met het afgeleverde attest van immatriculatie en met de rechtspraak van het Hof van Justitie dienaangaande. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat zijn rechtspositie *de facto* wordt beïnvloed doordat de bestreden beslissing niet de door de huidige regelgeving voorziene uiterlijke vorm aanneemt.

2.8. Waar verzoeker meent dat de binnenkomst en het verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden enkel zou mogen worden geweigerd op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet, kan hij niet worden bijgetreden. Hierbij verliest verzoeker immers uit het oog dat de toepassing van artikel 43 van de vreemdelingenwet impliceert dat de betrokkene zou voldoen aan de grondvoorwaarden om het gevraagde verblijfsrecht te genieten, hetgeen *in casu* niet wordt aangetoond. Het onderzoek van de grondvoorwaarden kan ook aanleiding geven tot een afwijzende beslissing, zoals te dezen het geval is, gelet op het inreisverbod dat aan verzoeker werd betekend.

2.9. Zoals verzoeker in zijn middel aangeeft, wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding gemaakt van de afwezigheid van een gemotiveerde aanvraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod, conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Artikel 74/12 van de vreemdelingenwet wordt, zoals hierboven reeds gesteld, evenwel enkel aangehaald om te verduidelijken dat het inreisverbod van 13 januari 2021, dat verzoeker de toegang tot het grondgebied ontzegt, nog steeds bestaat. Verzoeker weerlegt geenszins de vaststelling dat hem een inreisverbod werd betekend en betwist niet dat dit thans nog in het rechtsverkeer aanwezig is. Deze eenvoudige vaststelling vormt de feitelijke grondslag voor de bestreden beslissing. Dit inreisverbod (bijlage 13sexies), waarvan de definitie is opgenomen in artikel 1, §1, 8°, van de vreemdelingenwet, vormt, in samenhang met de interpretatie die het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 geeft aan deze bepaling, het motief op grond waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris overgaat tot de weigering van inoverwegingname van de aanvraag van een verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie. Verzoeker verheldert niet waarom de voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen.

2.10. Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan de overwegingen uit de bestreden beslissing waarbij wordt gesteld dat men, om van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als een ander familielid van een burger van de Unie conform artikel 47/1 van de vreemdelingenwet te kunnen genieten, niet enkel moet voldoen aan de voorwaarden uit deze bepaling, maar ook over het recht tot binnenkomst in België moet beschikken. Zoals verzoeker laat uitschijnen, heeft artikel 74/12 van de vreemdelingenwet enkel betrekking op de verzoeken tot opheffing of opschorting van een inreisverbod en houdt dit wetsartikel niet in dat een aanvraag voor een verblijfskaart enkel in het buitenland kan worden aangevraagd. Dit belet evenwel niet dat verzoeker thans verhinderd is om, zowel vanuit België als vanuit het buitenland, op rechtsgeldige wijze een aanvraag van een verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie in te dienen, precies omdat hem een inreisverbod werd betekend dat nog niet is opgeheven of opgeschort, zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet.

2.11. Zoals verzoeker in zijn middel aangeeft, stelde het Hof van Justitie in zijn arrest van 8 mei 2018 betreffende een statische burger van de Unie dat artikel 20 van het VWEU enkel toelaat een

verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen wegens een geldend inreisverbod uitgevaardigd tegen de genoemde derdelander, indien een onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen die Unieburger en de genoemde derdelander heeft plaatsgevonden, zodat de weigering van het verblijfsrecht niet tot gevolg heeft dat de Unieburger feitelijk wordt gedwongen het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Verzoeker verwijst in zijn middel naar een uitspraak van de Raad over de situatie van een familielid van een (statische) Belg, waarbij geen onderzoek werd gevoerd naar de afhankelijkheidsband. Deze uitspraak kan echter onmogelijk naar analogie worden toegepast, omdat verzoeker beweert een (ander) familielid te zijn van een Unieburger die wel gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Bovendien werd in de beslissing vastgesteld dat er geen elementen zijn die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie.

Daargelaten de vraag of de redenering uit het arrest *K. A. e. a. in casu* zonder meer kan worden toegepast, aangezien de referentiepersoon niet de nationaliteit heeft van de lidstaat waar hij verblijft en deze wel degelijk gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer uit artikel 21 van het VWEU, wordt in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende gesteld: *“Trouwens u brengt geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw oom waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan u een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw oom. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.*

Op grond van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u België kan verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen dewelke slechts een tijdelijke scheiding van uw oom met zich meebrengt en hem er niet toe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten.”

2.12. Verzoeker is van oordeel dat in de beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij geen elementen had aangebracht die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn oom. Verzoeker meent dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de aspecten van afhankelijkheid, oppert dat de situaties kunnen wijzigen en stelt dat hem niet werd toegelaten het bewijs van afhankelijkheid aan te leveren.

De Raad stelt vast dat verzoeker toe is aan zijn tiende (10de) aanvraag voor een verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie in functie van dezelfde referentiepersoon. Hij kan bijgevolg bezwaarlijk voorhouden dat hij nooit de gelegenheid zou hebben gekregen zijn situatie nader toe te lichten.

Noch uit het administratief dossier, noch in het kader van onderhavig beroep kunnen concrete elementen worden gevonden aan waaruit kan worden opgemaakt dat de referentiepersoon, verzoekers oom, die Nederlands staatsburger is, van verzoeker afhankelijk is en door toedoen van de bestreden beslissing *“feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd”*.

2.13. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing niet op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen berust. Verzoeker toont evenmin aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen onvoldoende zou hebben onderzocht of de feiten niet correct zou hebben beoordeeld, dan wel kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door de aanvraag niet in overweging te nemen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN